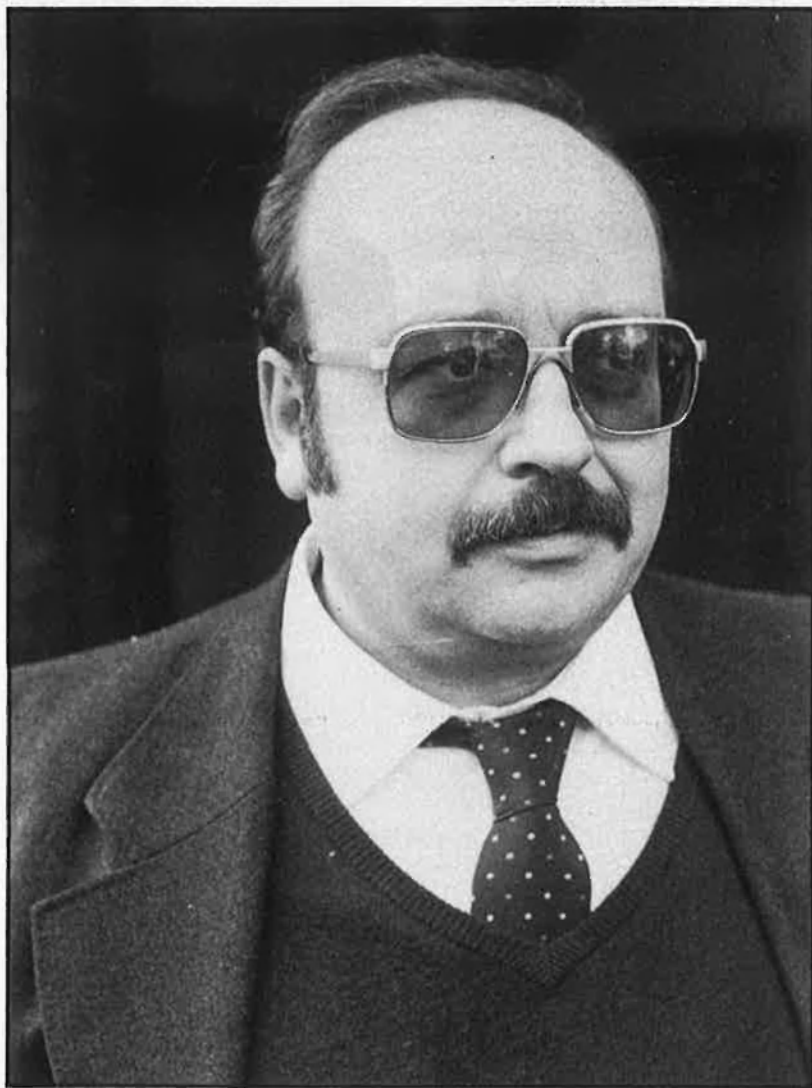

Manuel Vázquez Montalbán

Cava: un èxit perillós

El fet d'haver viscut durant segles a la defensiva ha desenvolupat l'instint català que contínuament hi ha coses que cal posar fora de perill: les paraules, els aiguamolls, el Barça. Aquesta no sembla ser la disposició que mereix el cava, un vi que ha esdevingut riuada triomfal disposada a inundar el món sencer. Això no obstant, crec que, ara que el cava ha guanyat la batalla de la consolidació i comença la de l'expansió internacional, convindria adquirir una certa cautela pre-

ventiva perquè no arribe el dia que hàgem d'iniciar la campanya: ¡Salvem el cava!

Amb el cava hi ha un vincle sentimental popular que el situa a Catalunya enllà del bé i del mal. El cava és com el pa amb tomaca i el Barça, alguna cosa més del que és: un emblema nacional. Quan aquest vi es va veure amenaçat per la *desqualificació* francesa i hagué de canviar de nom, la solidaritat de consumidors i propagandistes no li va faltar, i des de la tia Pepa de la cançó nadalenca fins als gastrònoms indígenes més reputats, van rompre no una sinó mil llances en defensa del vi qüestionat. Els industrials del cava han fet un treball exemplar per crear una curiositat i una demanda a l'entorn del seu producte i ara aquesta batalla els obre mercats estrangers. Aquesta obertura pot ser la confirmació definitiva o l'inici d'un fracàs.

Caldria fixar cànons, qualitats, severitats crítiques, exigències crítiques com a pas previ abans que el cava se'n vaja per aquests mons en oleoducte. Ja és molt encara el que queda per fer entre nosaltres: per començar, superar la barrera mental de considerar el cava exclusivament com a vi de postres quan pot utilitzar-se com aperitiu, en tots els menjars i entre hores, com qualsevol vi lleuger i substituint el paper de vins especials en qualsevol temps i circumstància. Per a continuar, encara està per crear una «cucina del cava» que lògicament ha de començar a ubicar-se en les zones de producció que cada volta més atrauen onades de turistes. A Reims trobes restaurants boníssims on és inevitable prendre xampany i en els quals trobes plats al xampany a la carta. ¿On trobes això al mateix Sant Sadurní, la Meca dels nostres caves? Em sorprèn que a ningú de la renascuda restauració catalana se li haja acudit muntar-hi un gran restaurant, és un exemple, on el cava siga un *leit motiv*. Però res de tot això seria vàlid si faltava la condició prèvia: exigència crítica i autocrítica. Reconec que en un moment d'expansió sembla difícil posar aquest cascavell al gat. Però, o ens enlairem bé o caiem fatal. □